

ledes at han ikke kan korrespondere med Omverdenen. Han skal fastholdes for at være til Stebe, hvis det skulde vise sig, at han er skyldig, for at han kan modtage sin Dom og lide sin Straf. Han skal isoleres, for at han ikke kan sætte sig i Forbindelse med Omverdenen og udslette sin Forbrydelses Spor eller paa anden Maade unddrage sig den retfærdige Dom, som eventuelt skal sælbes over ham. Men ud over det bør han intet Onde lide, og han bør ikke paa nogen Maade blive behandlet som en overbevidst Forbryder. Naar Embedsmændene komme ind paa den Bane, saa er det, fordi de føle sig som dem, der regere Folket, og ikke som dem, der staa i Retshaandhævelsens Tjeneste for at affige retfærdige Domme, ikke for at gaa nogen, der er uskyldig, for nær. Og Arrestreglementet foreskriver endvidere for dem, der sidde som Fanger i simpelt Fængsel, at de have Ret til at beskæftige sig med, hvad der er deres Haandværk, eller hvad de ellers maatte ønske at beskæftige sig med, for saa vidt det kan forenes med god Orden i Arresten, at de have Ret til Ekstraforplejning, og at de ogsaa kunne modtage Besøg af og til. Isoleringen gælder nemlig ikke for dem, der ere i simpelt Fængsel, idet de jo have faaet deres Dom og skulle lide deres Straf. Der er jo ikke mere Fare for, at de kunne stjule deres Forbrydelse. Men sikkert bliver heller ikke dette overholdt. Det, jeg her har at sige, er da dette: Klag! Baretægtsarrestanter og Fanger, som affone simpelt Fængsel! Naar det sker, at Arrestreglementets Bestemmelser ikke overholdes, saa klag! Thi jeg ved, hvad den højtærede Justitsminister vil svare paa det, jeg her har fremsført. Han vil svare det: Ja, for mig foreligger der ingen Klager. Jeg er ikke bekendt med noget af det, som er blevet sagt her, og som siges mellem Folk i Almindelighed. Jeg tror ikke, at det virkelig finder Sted, der er ingen, der klager, der kommer ingen Klager ind til mig! Derfor siger jeg: Klag! Jeg haaber nu, at jeg vil kunne opnaa en Udtalelse af den højtærede Justitsminister om, at over for enhver Klage fra Baretægtsarrestanter og Mænd, som affone simpelt Fængsel, over at de ere blevne urigtig behandlede i Fængsel, vil der blive anstillet Undersøgelser, der søge at komme til Bunds i, om der virkelig er noget i Klagen. Jeg vil ogsaa tillade mig at gøre opmærksom paa, at saa vel Baretægtsarrestanter som Folk, der affone simpelt Fængsel, have Ret til til enhver Tid at faa Politimesteren i Tale for for ham at fremsætte deres Klage, for at den kan blive ført videre til Overøvrigheden.

Naar jeg nu skal slutte, er det da med den Bemærkning, at naar Kommissionsdomstolene her i Landet ere forhadte, saaledes som den højtærede Justitsminister ikke har Dje for, at de ere her i Landet, hvortil han har Dje for, at de ere eller have været det i andre Lande, saa tror jeg, at de slyngste Kommissionsdomstole ere i en ganske særegen Grad forhadte. Der en Ting, som jeg ønskede at sige til den højtærede Justitsminister, og det er: Hvorfor skal Hr. Sxlow her i Landet være en saadan Ekstra-Patent-Over-Kommissionsdommer? Kunne vi ikke blive fri for at faa Hr. Sxlow som Kommissionsdommer? Man føler sig ikke tryk her i Landet paa de Egne, hvor Hr. Sxlow kommer som Kommissionsdommer. Den Følelse være nu rigtig eller urigtig — den højtærede Minister mener, at den er urigtig, men jeg har Grund til at tro, at den i hvert Fald for en stor Del er rigtig — den lever nu i hvert Fald i Befolkningen, og hvorfor skal saa Befolkningen tvinges til at have Hr. Sxlow til Kommissionsdommer? Der er dog andre Kriminalister her i Landet end Hr. Sxlow! Lad os da slippe fri for Hr. Sxlow! Jeg vil dernæst opfordre den højtærede Justitsminister ret indtrængende til som Administrationens Chef, saa snart han kan faa Lejlighed dertil, hvis han ikke mener, at der nu foreligger tilstrækkelig Anledning dertil, at indstærpe Politimestrene paa det mest bestemte, at de ikke maa misbruge Baretægtsarresten, og at Fanger, der affone simpelt Fængsel, ikke maa blive behandlede strengere, end de efter Lovgivningens Bestemmelser virkelig skulle behandles.

Jeg skal dermed tillade mig at vende tilbage til Mindretallets Indstilling og sige, at jeg finder den meget maadeholden, og at den netop paa en Prøf træffer det rigtige. Det vilde være urigtigt enten at berøve Justitsministeriet den faste Bevilling til Kommissionsdommere eller sætte et andet fast Beløb for Kommissioner, thi det kan naturligtvis ikke forudsiges, hvad der i et Aar kan gaa med dertil, men det er netop rigtigt, naar Mistanken med Grund er saa stor over for Kommissionsdomstolene, som den er her i Landet, at der fra dette Tings Side siges til den højtærede Justitsminister: Vi ønske, at der skal gaa mere forsigtigt frem med Nedsættelse af disse Kommissioner; vi ønske at have Indflydelse derpaa, og at den højtærede Justitsminister skal komme til os og underrette os om, naar han finder Anledning til at nedsætte en Kommission, for at vi da kunne bevilge et Beløb dertil.